

Nicole Boyle Rødtnes

MEDUSA

HELTENS VALG

Illustreret af
Bodil Bang Heinemeier

For seks måneder siden var jeg i zoo med min søster Lia. Så ramte lynet. Vi faldt ned i slangeburet og blev bidt af giftslanger fra hele verden.

Jeg lå i koma i seks måneder. Da jeg vågnede, begyndte der at vokse slanger ud af mit hoved. Levende giftige slanger. Deres gift har spredt sig til hele min krop, og selv mit blod og mit spyt er giftigt. Slangerne vokser stadig. De bliver længere og stærkere.

Doktor Raken og hans assistent Katarina prøver at hjælpe mig med at finde en kur. Eller det troede jeg, men så mødte jeg Kenneth. Han er en dyrehybrid ligesom mig. Han kan ændre sit udseende som en kamæleon.

Kenneth har stjålet journaler fra doktor Raken. De viser, at doktor Raken i virkeligheden forsøger at forstærke de forandringer, der sker i min krop.

*Jeg er bange for, at han vil bruge mig som et våben.
Og hvad værre er: Han har min søster Lia. Hun er stadig
meget syg. Og hvis jeg skal tro journalerne, er hun bare
endnu en af hans forsøgspersoner ...*

VINGESLAG

Høje vingeslag får mig til at se op. Oppe over lygtepælene svæver hun. Halvt kvinde, halvt fugl. Hendes lange, lyse hår hænger ned foran vingerne, og hendes lyseblå øjne er rettet mod mig.

Hun er smuk og skræmmende på samme tid og minder mig om de græske sagnvæsener: harpyerne. Men hun er ikke et sagn. Hun er et resultat af en ulykke. Præcis ligesom mig. Kvindens arme er forvandlet til vinger. Og hendes fødder er store kløer. Omkring mig på gågaden er folk stimlet sammen. De holder deres mobiler op mod himlen for at få et godt billede.

Kvinden udstøder et højt skingert skrig, der får mig til at holde mig for ørerne. Så dykker hun ned og griber fat i en cykel. Hun løfter den med sine kløer og kaster den ned ad gaden. Med et brag rammer den jorden og får alle folk til at flygte.

”Hey!” råber jeg. ”Lad dem være!” Jeg træder frem fra mit skjul og trækker min hætte tilbage, så slangerne på mit hoved rejser sig. De hvæser højt og viser tænder.

”Det er Medusa!” siger en. Og nu vender folk også deres telefoner mod mig. Men jeg ignorerer dem. Jeg ser kun på kvinden.

”Kom herved,” siger jeg. ”Jeg vil tale med dig.”

Hendes blik lander på mig og på slangerne, der svajer på mit hoved. De er klar til kamp. Men jeg vil ikke slås. Ikke hvis jeg kan undgå det.

Så kommer kvinden flyvende mod mig. Der er blitzende telefoner overalt, og jeg spekulerer på, hvordan jeg får hende væk herfra, så vi kan tale sammen uden tilhørere. Men så dykker hun som en rovfugl på vej mod sit bytte. Og det går op for mig, at hun ikke flyver ned til mig. Hun flyver ned mod mig.

De skarpe kløer river ud efter mig. Jeg kaster mig til side. Slangerne hugger ud efter hende, men rammer kun de skarpe kløer, som de ikke kan bide igennem.

Hurtigt kommer jeg på benene igen. Hun hænger over mig som en mørk skygge.

”Hvorfor gør du det her?” råber jeg.

Hun er en dyrehybrid ligesom mig. Og som Kenneth. Men i stedet for at holde sig skjult har hun sat sig for

at terrorisere byen. Jeg så det i nyhederne her til aften. Hvordan hun løftede skraldespande og cykler op og kastede dem mod uskyldige mennesker. Og jeg vidste, at jeg måtte af sted. At jeg måtte tale hende til fornuft.

Så dykker hun mod mig igen. De skarpe kløer har kurs direkte mod mit hoved. Jeg kaster mig til side. Men denne gang er jeg ikke hurtig nok. Jeg mærker en skarp smerte i min hovedbund, da kløerne rammer.

Jeg skriger og ruller væk. Hun letter igen. Og i hendes kløer holder hun et afrevet slangehoved.

SÅRET

Smerten dunker i mit hoved. Blod løber fra såret, hvor slangen er revet ud. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle blive ked af at miste en slange. Men jeg er rystet. Slangerne har været en del af mig siden ulykken. Og hun rev den af mig så let som ingenting.

De andre slanger hugger ud i luften med deres skarpe tænder. De er vrede og vil have hævn. Men jeg vil ikke skade hende. Jeg vil bare tale med hende. Jeg vil vide, hvorfor hun gør, som hun gør. Hun er ikke en forbryder. Hun er et offer for ulykken ligesom mig.

”Kan vi ikke tale sammen?” råber jeg. ”Jeg er ikke din fjende.” Jeg søger hendes blik, men der er ingen kontakt. Hendes øjne virker underligt slørede og fjerne.

Så flyver hun mod mig igen. Med gigantiske vingeslag nærmer hun sig.

Jeg springer om bag en bil. Hendes kløer skræller lange

trævler af lak af bilen. Jeg er glad for, at det ikke var min hud, det gik ud over.

Hjertet hamrer i brystet på mig. Jeg tørrer blod væk fra ansigtet. Der pumper stadig blod ud fra såret på mit hoved.

Jeg kommer i tanke om, at doktor Raken engang sagde, at det ville slå mig ihjel at få fjernet slangerne. Nu har hun revet en ud, og jeg ved ikke, hvad det vil gøre ved mig.

Jeg sidder stadig gemt bag bilen. Blodet drypper ned på asfalten. Jeg føler mig svimmel. Og en del af mig har lyst til at blive siddende her. I sikkerhed. Men slangerne hvæser. De vil ikke flygte. De vil angribe. Og de har ret. Superhelte gemmer sig ikke. De stopper skurkene. Også når de selv er sårede.

Jeg kigger ned ad mig selv. Der er blodpletter på doktor Rakens dragt. Den er så let, at jeg helt havde glemmt, at jeg havde den på. Men nu skal den testes. Han siger, at den nye dragt er skud- og eksplosions-sikker. Nu er spørgsmålet så, om den også er fugle-sikker.

Jeg træder frem og kigger på kvinden, der svæver over mig. Hvis ikke slangerne kan bide i hende, så kan de spytte. Det virker næsten, som om de kan læse mine tanker, for i samme øjeblik rejser de sig, og giften ruller frem bag deres tænder.

”Jeg vil ikke skade dig,” siger jeg. ”Men du giver mig ikke noget valg.”

Min hånd søger mod lommen. Jeg har modgiften parat. Hvis slangerne rammer hende, bliver hun svag. Hun vil ikke kunne flyve. Og så er hun nødt til at lytte til mig.

”Og her ser vi Medusa, der kæmper mod en ny superskurk, vi aldrig før er stødt på. Lad os kalde hende Harpy!” En stemme bag mig får mig til at dreje hovedet. Hvilken journalist er dum nok til at komme så tæt på midt i en kamp?

Men det er ikke en journalist. Det er en lille, splejset dreng med store briller. Han holder sin telefon frem.

”Skrid!” råber jeg. ”Inden du kommer til skade.”

Men drengen går ingen steder. Han knuger sin mobil og er fuldstændig ligeglad med det flyvende monster over sit hoved.

Harpy, som han lige har døbt kvinden, skriger igen. Og så angriber hun.

Jeg hopper ind foran drengen for at beskytte ham. Slangerne spytter, men hun drejer af, og giften rammer i stedet asfalten som fine regndråber.

Hendes skarpe kløer kommer nærmere og nærmere. Snart vil de lukke sig om min krop, og efter at have set hvad de gjorde ved bilen, tør jeg ikke tænke på, hvad de

vil gøre ved mig. Men jeg er nødt til at blive stående. Hun skal helt tæt på, ellers har slangerne ikke en chance.

CHIP

Da kvinden er lige over mig, kaster jeg mig baglæns. Lige akkurat langt nok til at undgå klørne. Slangerne strækker sig fremad. De bider i hendes ben. Hun udstøder et brøl af smerte. Hun flakser videre, men når ikke mange meter ned ad gaden, før hun styrter. Hun hamrer ned i jorden. Vingerne ligger strakt ud over gaden.

”Medusa har dræbt Harpy ...” Den dumme dreng fra før snakker videre, men hans ord giver mig gåsehud. Har jeg dræbt hende? Det løber mig koldt ned ad ryggen. Jeg har aldrig før dræbt nogen. Og det var heller ikke det, der var min plan. Men kvinden ligger frygteligt stille.

Jeg løber hen til hende. Et par andre er også begyndt at nærme sig, men da de ser mig komme i fuldt firspring, holder de afstand.

Hun er sunket sammen og ligger med ansigtet ned mod vejen.

”Er du okay?” spørger jeg. ”Jeg ville ikke skade dig ...”

Jeg når ikke at sige mere, før hun slår ud mod mig med en vinge. Jeg springer baglæns. Idet hun slår ud efter mig, falder hendes hår til den ene side, og jeg får øje på noget, der glimter i hendes nakke. Det ligner en chip.

”Hold op,” siger jeg til hende. ”Lad mig hjælpe dig. Jeg har en modgi...”

Men hun slår igen ud efter mig. Og denne gang rammer den stærke vinge mig, og jeg vælter omkuld. Men slangerne slår til igen. Og hun skriger, da et sæt hugtænder endnu en gang borer sig ned i hendes vinge.

”Hold op med at angribe mig!” råber jeg. ”Så stopper jeg også med at angribe dig. Lad os nu bare tale sammen.”

Men hendes blik er stadig fjernt. Hun reagerer ikke på det, jeg siger. I stedet kommer hun svajende på benene. Hun støtter sig til vingerne, som var de krykker. Så nærmer hun sig med et vildt blik i øjnene.

Der er noget helt galt. Da jeg sloges med Abemanden, var han også vild. Men ikke så vild. Han kunne stadig tale. Han forstod, hvad jeg sagde. Men hende her ... det virker, som om hun slet ikke er til stede. Jeg kommer i tanke om chippen.

”Hvad er det for noget, du har i nakken?” spørger jeg.
”Er det den, der gør dig skør?”

Hun svarer ikke, men udstøder bare endnu et skrig.

Så lyder der et skud. Mine slanger opdager det før mig. Jeg kaster mig til side. Kuglen flyver tæt forbi mig. Men den rammer hende. Lige i brystet.

